

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Heimdall. Dansk Nyaars-Gave for 1816

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Heimdall. Dansk Nyaars-Gave for 1816", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 195. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1815_269-txt-shoot-k7.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Forslag

til

Norges Heltedigt.

¹ **S**eer du det Field med de takkede Kløfter!
Seer du hver Aas som en Throne sig løfter!
Seer du hver Aas som et Høisæde bær
Op over Dalen med Spir og med Sværd
Kiæmpen saa mørk og stærk!
Seer du de maledede Skiolde paa Rad
Over hans Throne med Konst-Børneværk!
Seer du afbildet et Birtings-Bad,
Vikinge-Snekken med stadselig Stavn,
Kæmpen med røvede Brud i sin Favn,
Thor med sin Hammer og Bragur med Harpen,
Tonernes Tegn i det fraadende Sarpen!
Seer du det grandt, du da skuer tillige
Smaakonge-Tiden i Norriges Rige.

² Visselig var der en skønnere Old,
Som ei er tegnet af Saga paa Skiold,
Bruna-Old det er med Rette dens Navn,
Thi den er smeltet i Luernes Favn,
197 Dampet fra Jord imod Himmelens Bue;
Søger og Øiet i Dybet dens Spor,
Aske og Urne kun findes i Jord,
Urnen hensmuldrer mens vi den beskue,
Asken sig hvirvler mod Himmelens Bue.
Men vil du føle hvad ei er at skue,
Lyt da til Fieldet og Fieldhyttens Væg,
Dybt udi Fieldet endnu er tilbage
Gienlyd af Tonen fra henfarne Dage,
Gubben i Hytte med snehvide Skiæg
Kiender end Tonen og Visen han kan,
Som haver tonet saa vide om Land,
Tonet for Herre og tonet for Træl,
Vinket til Gimle og varslet for Hæl.
Visen den Gubbe kan kvæde endnu,
Sætningen halvveis han kommer ihu,
Aanden og Livet han har dog forgjæet,
Og naar de Svende af rørige Æt
Høre paa Gubben, da høre de kun
Som paa et Sagn til at korte en Stund,
Som paa en underlig Eventyr-Sage,
Om de forsvundne, utrolige Dage:
Høre paa Kvadet om fældede Balder,
Som paa en Vise om Gand og om Galder,
198 Høre paa Spaasangen om Ragnaroke,
Som paa en Vise om Utgarde-Loke;
Mene forvist at den ældgamle Vole
Burde hos Karle som Brage hin Gamle
Og hos de nymodens Skialde i Skole
Gange for Vid og for Viisdom at samle,
Lære at stille de Stave med Snilde,

Lære at dølge hvad sige hun vilde,
Saa Man med Hovedbrud kunde udvrste
Viisdom af Ordet, som Pogene vidste,
Lære at nævne paa hundrede Maader
Snekken og Sværdet og Guldet i Gaader,
Lære om Intet for Guld og for Gunst
Strængen og Tungen at røre med Kunst,
Lære at siunge og leve omsonst.
Hører mig, Nordmænd i Hytter og Sale!
Stirrer paa Stave og mærker paa Tale!
Navnene skifte, som Tider sig vende,
Sandheden glemmes ved Tidernes Ende;
Kiender du Volen, hin vittige, fine,
Som haver siunget for Fædrene dine,
Nordmand! om det som ei skues paa Field,
Det som i Gruben du ei kan opgrave,
Siunget om Balder og Gimle og Hæl,
199Alt efter Noder, som Engle maae stave!
Veed du at Tonen kun er paa din Tunge
Af hvad dit *Hierte* forgiætted at siunge,
Veed du, at over de bundløse Kløfter
Hiertet sig stolt som et Fieldstykke løfter,
Løfter som Steen sig saa stolt,
Saa haardt og saa koldt;
Har ikke Tunge og Taare og Sang,
Laaner kun Lyd af den klingende Bielde,
Ranglen som ringler om Frihed og Vælde,
Guldet som skuffer med borgede Klang;
Veed du det Alt og er stolt af din Viden,
Da har du *hiemme* i Smaa-Diævle-Tiden.
Hent da fra Rom dig af Marmor en Brage,
Køb dig i Bretland en Harpe af Guld,
Lær at tilbede den mægtige Drage,
Saa han besiæler din Steen og dit Guld!
Da har du Skialden som for dig skal kvæde,
Da kan til Helved du dandse med Glæde,
Da kan igien med Afguder og Trolde
Lystig du Gilde og Altergang holde,
Da ei for dig paa de blommede Enge,
Griber jeg Harpens de bævende Strænge;
Ikke for dig da udtoner min Sang
Fædrenes Minde og Tidernes Gang.
200Men hvis dig selv du beskuer med Smerte,
Gruer for Kulden i isnende Hierte,
Kiedes ved Bielden og higer tilbage
Mod de forsvundne, utrolige Dage,
Sænk da fra Fieldet dit Øie og Øre!
Lyt til din Broder som kvæder i Lund!
Da skal du Lignelser skue og høre,
Som kan forlyste i Trængselens Stund,
Da skal du flyve, som Tonerne klinge,
Langt fra din Kvide paa Længselens Vinge,
Finde hos Gud de henrullede Dage,
Føre med Sang og med Bøn dem tilbage,
Da skal din Olav sig vist aabenbare,
Herren i ham sig paa Bierget forklare;
Da er din Heltetid ikke forgangen,
Alt hvad bevæget du elsker i Sangen
Avles i Haabet ved Skaberens Bliv,
Fødes i Kiærlighed atter til Liv,
Da skal din kronede Løve saa prud
Svinge sin Øxe og love sin Gud;
Da skal end før naar det Brudte sig heler,
Naar over Fieldet sig Skyflekken deler,
Tone fra Harpen forenet og heelt,
Hvad ikkun afbrudt nu klinger og deelt.

- 3 201 **D**er er en Egn i Norges Land,
Heel værd at ihukomme,
Den breder sig ved Bølge-Rand,
Alt under Ax og Blomme,
Den er saa favr og yndelig,
Der raadte over Ringerig
Den gamle Døgling-Stamme.
- 4 Ei nemt det er i Hedenold
De Slægter ret at samle,
Og dele ret paa Sagas Skiold
Den Æt af Halvdan Gamle,
Den Døgling-Green paa Ringerig
Dog aabenbar indpoder sig
I Danmarks Skioldung-Stamme.
- 5 Og var saa fiin en Podekvist
Ei groet paa den samme,
Udgaet var dog ganske vist
Den gamle Yngling-Stamme,
Ja, kvalt i Fødslen var forvist
Det Norske Helteliv i Christ
Som Naaetræets Blade.
- 6 202 Om Sigurd Volsungs Dotterlil
Det klang i Regnars Sage,
At der han faldt den Helt saa gild,
Den Spæde blev tilbage,
Og giemt i Heimers Harpebom
Hun over Hav til Norge kom
Den gaadefulde Krake.
- 7 Men først i Dannerkongens Favn
Sig løsde hendes Gaade,
Og Runen i det Gaadenavn
Den er saa nem at raade:
Saa Volas Syn i Volas Sang
Sig over Hav til Norge svang,
Men skal i Danmark tydes.
- 8 Der er en Øe saa underfuld,
Saa hemmelig som Thule,
Der skulde Saga Oldtids Guld
I sin liskielder skiule,
I Klokken der paa sælsom Viis
Af Glas var støbt, belagt med lis,
Bestrøet med Sphinx-Figurer.
- 9 203 Ja, Island! underfulde Øe,
Med sære Gaadesange,
Du Oldtids Blomster aad som Høe
Og spilled kaad i Vange,
Men atter i dit Kalveskind
Som Runer prægede sig ind
De favre Oldtids Blommer.
- 10 Det Kalveskind du tygged paa
I Nætter og i Dage,
Thi Runen kanst du ei forstaae
Du kan den ikkun *smage*,
Først under Knap af Danmarks Rav
Sig vende kan din Runestav
Mod Maalet den skal ramme.
- 11 Kun her i Blomstens Fædreland
Sig klare kan dens Skygge,

- Og ikkun Sagas Dannemand
Kan Volas Tempel bygge,
Og Ingen fatter Klokkens Røst,
Undtagen hvo som har i Bryst
Hvad Klangen skal udtrykke.
- 12 204O! tænk dog ei dit Skialde-Chor
Er fattet og forklaret,
Før *Aanden* af de dunkle Ord
Sig klart har aabenbaret!
Kun lidt det er at vorde klog
Paa hvad i Skialdens Hverdagssprog
Ved Ordet er betegnet.
- 13 Men Danmark! roes dig ei af Vid!
Du lever kun af Naade,
I Naadens Glands, ei ved din Flid
Sig løser Nordens Gaade,
Dit Hiertespeil af finen Rav
Jo Gud og ei du selv dig gav,
Kun *dine* er dets *Pletter*.
- 14 Ak! frygte maae jeg vemodsfuld
At *Aslaug* atter avler
Paa Marken kun et Ormekuld,
Om end med høie Navler;
Jeg frygter at paa Sagas Skiold
Sig rister som i Hedenold
Igien et *Snoge-Øie*.
- 15 205Dit Slægtskab med den Helt saa fiin,
Med Sigurd Fofners *Bane*,
Du slet beviser kun ved Rhin
Ved Fofner at *opmane*,
Da ubeklaget du med Skam
Og fældet bli'r i Snoge-Ham
Som Sigurd Orm i Øie.
- 16 Der Sigurd faldt paa Røvertog
Med Kæmper og med Frænder,
Da frelsdes *gamle* Dannebraag
Kun i en Nordmands Hænder,
Han tog det Banner ømt i Favn
Og flytted det paa høie Stavn
Med sig til *Ringerige*.
- 17 Med Banneret og fulgde *Brud*,
Det maatte saa sig føie,
Han *ægtede* en Dotter prud
Af Sigurd Orm i Øie,
Og *Aslaug* heed det væene Maard
Han fandt i Danner-Kongens Gaard,
Og han heed Helge Hvasse *Saaledes læses i islandske Annaler, og det er *her* et
ubetydeligt Spørgsmaal, om Tidsregningen passer, thi *her* giælder det kun om *Følge* og
Beskuelse..
- 18 206Saa flyver Dannebraag vel bort
Engang til Ringerige,
Og under det en *Sigurd Hjort*
Da avles vist tillige,
Som løfter Takken høit i Skye,
Og under aldrig Ulven Lye
I Vigens Bøgelunde.
- 19 Naar han sit tolvte Aar har fyldt,
Mod Hildebrand Bærsærke
I Kreds han gaaer, ja mod en Tylt

- Af onde Jetter stærke,
Han arver deres Roes og Rov,
Og *Dyret* i den *øde Skov*
Maae segne for hans Pile.
- 20 Kong Sigurd Hjort, den Herre prud
Han sad paa Ringerige,
Han fæsted sig en *christen* Brud,
En *Dannemø* tillige,
Og Thyrne heed den Fæstemø
Han førde over saltens Sø,
Hun var *Klak*-Haralds Dotter.
- 21 207 Det var den Hade-Bærsærk leed,
Han axled Mørkets Kaabe,
Og vog den Hjort til Davrebeed
Alt i de øde Skove,
Dog stangedes den Hjort saa hvast,
At Hake først fik Lemme-Last
Og trende dyde Vunder.
- 22 Ung Ragnild var saa fiin en Daa,
Med *Korsved-Løv* opammet,
Men der nu Hiorten fældet laae,
Da tog den Bærsærk Lammet,
Og naar sig heled dybe Saar,
Da skulde flux det væne Maard
Den lede Bærsærk favne.
- 23 Vel skal Man ei paa Ynglingtal
Som paa sin Bibel sværge,
Dog agte vel dets Tonefald
Om Røgnvald over Bierge,
Og vist en Green af Yngve-Frey
Som Svensken leed og ændsed ei
Rodfæsted sig i Norge.
- 24 208 Paa Vingulmark den voxde op,
Og bredte sig saa vide,
Og stræbde med sin ranke Top
At maale Dovres Side,
Dens Bark var som et hamret Staal
Og hver dens Blad saa spids en Naal,
Det sved til Drotter mange.
- 25 En Yngling havde sig i Favn
Kong Harald Guldskiægs Dotter,
Og Halvdan Svarte var hans Navn
Den Stierne mellem Drotter,
Og Ragnild heed det væne Maard,
Og Harald under hvide Haar
Sad sønneløs i Kvide.
- 26 Han satte Ragnilds Søn paa Knæ,
Gav ham sit Navn tillige,
Saa poded han sit Stammetræ,
Og trøstede sit Rige,
Hans Rige var i Hedenold
Saa vide kiendt, paa Sagas Skiold
Det kaldes Frithjofs Odel.
- 27 209 Kong Halvdan var saa vennesæl,
Og vaabendiærv tillige,
Til Sognefiord og Filefield
Sig strakde alt hans Rige,
Men Frithjofs Odel Nornen gav
Ham ikkun over Ragnilds Grav,

Og ved Ung Haralds Baare.

28 Saa stod det Ynglingtræ paa Hæld
Midt i sin bedste Grøde,
Det Vætten var fra Filefield
Som vilde Stammen øde,
Den fælde, før sin ranke Top
Den løfted over Dovre op,
Sin Krone over Norge.

29 Ved *Juletid* saa hardt det frøs,
Da gleeed en tiældet Slæde
Til Hedemarken over Miøs,
Det Halvdan saae med Glæde,
I Slæden sad den væne Daa,
Den Bærsærk død paa Isen laae,
Hans *egen Haand* ham fældte.

30 210Saa falde for sit eget Sværd
Hver Bærsærk der vil øde
Den Spire som er Herren kiær
Og giemmer hellig Grøde,
Den Spire til et Cedertræ
Som voxe skal i Klippelæ,
Og bierge Himlens Fugle!

31 Det Træe i Drømme Ragnild saae
Rodfæstet mellem Stene,
Om Blod vel maatte Bullen spaae,
Men grønne var dets Grene,
Og, hvid som Snee, dets høie Top
Sig løfted over Dovre op
Og skygged over Norge.

32 Det Træ i Drømme Ragnild saae
Som af sit Skiød oprinde,
O, gamle Norge! mærk derpaa!
Hun var en *Danne-Kvinde!*
Hun fødte Yngling-Stammens Haab,
Hun *korsede* i Barnedaab

Din Kongeslægt og Dovre *Da Harald Haarfager er det første Hedningbarn i Norge om hvem Snorro melder, at 210han ved Navngiften blev begydt med Vand, og hans Moder var Dotter af en *christen* Kvinde, seer Man let at Sperling og Flere i det mindste kunde sparet *een* Rubrik i deres hedenske *Kirkebøger*, om ikke her, som i flere Schemaer, alle Rubrikerne skulde være tagne *over Tvert*. Med det Samme løser sig den Gaade hvi Harald gjorde sit Løfte om at indtage Norge ved *den Gud* som ham havde skabt og havde Alt at raade, saavel som og, hvi han bar sligt et Had til *Seidmænd*, at han end ikke sparede sin egen Søn, uagtet *Odin* selv ansaaes for Seidens Ophavsmand..

33 211Hun fødte Harald Lokkeprud,
Den Søn af Halvdan Gamle,
Som laande Kraft af Himlens Gud
Til Klipperne at samle,
Som avled Hakon Adelsteen,
Og af hvis *Rod*, saa klar og reen,
Sig hæved *Olavs-Toppen*.

34 212**S**eer du det Field med de takkede Kløfter!
Seer du hver Aas sig nu lavere løfter!
Seer du hver Aas som et Høisæde bær
Ud over Dalen med Pung og med Sværd,
Jarlen saa mørk og saa hadsk og saa nidsk!
Over hans Hoved mon hænge paa Rad
Bismer til Sølv og til Smør og til Fisk,
Zobel til Kappe og Kalve til Brad.
Seer du det Hoved som monne fremrage

Høit over Dovre, ja seer du den Drage,
Som med sin Hale i Svinesund leger,
Med sine Vinger fra Rand og til Fod
Omfavner Norges det stolte Steenbæger
Fylt med de Riges og Fattiges Blod!
Over hans Hoved mon hænge et Skiold,
Skioldet afbilder den Hr. Enevold,
Hvordan paa Norriges Aase han træder,
Nedtrykker tredive Konninge-Sæder,
Alle Mands Odel i Haanden han holder,
Dermed sin Hird og sin Hær han besolder,
Hirden og Hæren og Skialdene sine:
Audun og Thorben og Thjodolf fra Hvine.
Snehvide Gubbe! ja vel maae du sukke,
Vel maae du bukke dig krum over Stav,
213Vel maae du Hovedet ryste og vugge,
Ønske det laae under Mulde i Grav.
Men, hvorfor sørged og sukked du ikke
Der Man forsaged de Fædrene Skikke?
Saae du det ei, at med Fædrene Troe
Fædrene Frihed og Held Man beloe!
Saae du det ei, at den daarlige Old,
Dengang Alfader og Gimle Man glemde,
Og for Hlorrida kun Drapen istemde,
Hengav sin Odel i Hrimthurse-Vold!
Er det vel Under, de legemlig tage
Det som vi aandelig haane og vrage?

35 Seer du den Skare som ganger ombord?
Seer du de Holme med Field og med Fiord!
Seer du de Høisæder mange i Flok
Løfte sig prude og glimrende nok
Rundt paa hver Aas og hver Øre paa Kyst!
Kan du beskue de Herser med Lyst,
Som fra den vældige Ynglinge-Drage
Flydde med Guld og med Grander saa fage?

36 Visselig sidder hver Herse saa bold
Alt paa sin Gaard og sin Snekke i Vælde,
214Modig og frie som i Fædrene Old
Kongerne throned paa Norriges Fielde;
Vel maae det underlig trøste og fryde,
Naar under Vinterens Hierte gienlyde
Høit udi Hald og i Hav og i Field
Fædrene Søgur og Kvæder i Kveld.
Ja det er herligt at Fædrene Roes,
Fædrene Frihed og Fædrene Kvad
Agtes for mere end Fædrene Gods;
At vi med dem og fra dette saa glad
Skue saamangen en Adelsmand stævne
Vidt over Hav til den fremmede Øe,
Ja, til den Øe som han lisland maae nævne,
Kun for at frie han kan leve og døe,
Saa under Dragens den gloende Vinge
Modet ham ei skal bortsvides af Bringe,
For at ei Aanden af giftige Drage
Skulde forknytte, fortære hans Lunge,
Saa han ei meer kunde Draperne siunge
Høit om Bedrift fra henrullede Dage,
Klart som de klang i Kong Frithiofs Borg.

37 Ja, det er en Glæde, men det er en Sorg
At skue de Herser og Bønder saa snilde
215Med Dannemarks Blommer og Norriges Marv,
Med Konsten og Kraften, med Fædrene-Arv
At færdes og fare saa ilde.

Edda hun giemdes i Hierne og Bog,
Sandheden glemdes paa Thing og paa Tog,
Hvo kan vel elske og hvo tør vel rose
Skallagrim, Eigil, Skarp-Hedin og Flose,
Var saa end hver baade Kæmpe og Skiald?
Mange saa var deres Frænder i Tal,
Faa vare giæve som Gunner og Njal,
Derfor vemodelig see vi dem Begge
Segne for Blus og for blodige Egge,
Spired en Blomme, som Helga saa fiin,
Var den som Vildtet for Hund og for Jæger,
Uden at ynkes Man knusde dens Bæger,
Kun for med Stolthed at kalde den *sin*.
Satte en Svane saa væn sig paa Borg,
Flux var tilstæde og Ørnene to,
Slede hinanden med Næb og med Klo,
Svanen sad efter med Kvide og Sorg,
Maatte saa flyve med Falken paa Hald,
Trøste sig kun med den jordede Skiald,
Siunge vemodig med tonende Sukke
Selv sig i Søvn i den iiskolde Vugge.

38 216Ja, ei i Dag og ei i Gaar,
O Søgnabek hin sære!
Du fikst de underfulde Kaar
Du skalst til Enden bære,
Med Saga stedse Odin skal
Saa lønlig tale i din Hald,
Og gyldne Skaaler tømme.

39 Ja, Island! underfulde Møe,
Med Iis-Chrystal om Hierte!
Du sidder over dyben Søe
I Skin af Heklas Kierte,
Og tegner med din Runestav
De Lignelser som staae i Rav
Og skinne giennem Rude.

40 Du est en Møe saa underfuld,
Kun Gubber til dig beile,
Med Snekken fuld af røden Guld
De til din Gaard mon seile,
Trolovet kun med Gubbens Aand,
Du giver ham din høire Haand,
Men kun hans Guld dit Hierte.

41 217Det er dit travle Brudeværk
Hans røde Guld at smelte,
Og blande til en Kalk saa stærk
Til Mindedrik for Helte,
Og Gubben tømmer Kalken brat
Og mærker sig i mørke Nat
Med Odins Bænke-Rune.

42 Ja, snild i Sind og kold om Bryst
Du, Dannemarks Athene,
Din Elsker giver kun med Lyst
Gravøl og Bautastene,
Først, naar han ligger under Muld,
Du føder ham det Sønnekuld,
Som skal hans Navn opholde.

43 Dog, Møe! du giækker kun din Skiald,
Forgiæves er hans Møie,
Thi Skikkelser i Hobetal
Du giøgler for hans Øie,
Som med en Beiler, med din Skiald

Du spiller i din Gaadehald,
Du *Krønicens* Præstinde.

44 218Ja, Møe! med Rette du din Skiald
Maae for en Beiler regne,
Han stævner til din Gaadehald
Paa gamle Danmarks Vegne,
Du være maae ham moderhuld,
Han hører til det Sønnekuld,
Du har med Gubber avlet.

45 Saa luk da op dit Havfruslot!
Nu Svipdag er hiemkommet,
Og løft nu op dit Slør saa graat,
Af liskrystal saa blommet!
Ja, vær din Søn dog moderhuld
Og deel med ham det røde Guld
Hans Fader dig har skiænket!

46 Jeg beiler ikke til din Aand,
Den har saa kolde Drømme,
Jeg beiler ikke til din Haand,
Det Sønnen ei kan sømme,
Jeg beiler til dit røde Guld
For mig og for mit Sønnekuld,
Jeg beiler til dit Hierte.

47 219Ja, gamle Møe i Gaadehald!
Du skal og maae mig føie,
Mig skuffer ei din liskrystal,
Thi korset er mit Øie,
Det Hierte dig min Fader gav,
Det Hiertespeil af gyldne Rav,
Det kommer jeg at æske.

48 Det var hans Guld, det giemmer du,
Det lod sig ei forvanske,
Du kommer ham vel dog ihu,
Den gamle Holger Danske,
Hans Hierte var hans røde Guld
Og Gud og Saga tro og huld
Han gav det Alt i Giemme.

49 Saa gak nu ud af kolde Sal,
Hvor stiv du end est vorden,
Og stiiil din Kaas til Lavadal
Og grav paa Kirkegaarden!
Der finder du hos Helgas Støv
En Urne under visne Løv
Med hede Vemodstaarer*Helga, hvis Kvide og Død Man efter Gunlaug Ormetunges
Saga, kan finde beskrevet i Saga Nyaarsgave for 1812, ligger begravet i Hraunedal,
paa Dansk Lavadal..

50 220Naar den du bærer til din Hald
Da er dens Trolddom ude,
Da Isen tøer paa din Chrystal,
Den bli'r saa klar en Rude,
Da seer Man klart det gyldne Rav,
Da Guldet som dig Fader gav,
Er i dit Glas tilsyne.

51 Du veedst det vel at Hierteguld
Er ei som Muldets Stuffer,
Det med sin Glands saa gaadefuld
Ei frister eller skuffer,
Det Alles er som har det kiær,
Formerer sig hos hver især,

Jo meer han det udskifter.

- 52 Ak! trodser du, da er nu brat
Dit *Timeglas* udrundet,
Thi viid jeg har i mørke Nat
Dit Banevaaben fundet,
Med Luerne af Signes Hald
Skal sprænges da din Iis-Chrystal,
Da *mister* du dit Hierte.
- 53 221Husk paa, du Jomfru Gloriant!
Din Borg har Holger bygget,
Og Guldets som et Elskovs Pant
Han i din Haand har trykket,
Og skiælve maae du for hans Arm,
Hvis ei han seer det i din Barm,
Naar atter han opvaagner.
- 54 Ja, hør mig Holger! Fader min!
Til Hvile kanst du trænge,
Men, som jeg seer paa Kierte din,
Nu sover du for længe,
Og hvis du nu ei vaagner brat,
Da røve Hedninger din Skat,
Da slukker sig din Kierte.
- 55 Men see! du est jo vaagnet alt,
Jeg knap igien dig kiendte,
Jeg saae din Kiertes blaa *Gestalt*
Som over Graven brændte,
Men over Faders Grav den maae
Kiærmindelig jo lege saa,
Naar Kiertens er i Harpen.
- 56 222Jeg bared mig vel ogsaa nok,
Hvis du var ei tilstæde,
For med din røde Manglestok
At banke paa, og kvæde:
Vil Menglad være Jomfru min,
Saa lukker op hun Hallen sin,
Thi Svipdag er herude*
See Fjølsvins-Mal i Sæmunds Edda!
-
- 57 223**S**eer du det Field med den Helle saa flad!
Seer du den Kvinde som føder i Løn!
Seer du den Trønd som i Hedningebad
Vier til Kæmpe den nyfødte Søn!
Kiender du Thora og Sigurd fra Hlade?
Kiender du Barnet som de monne bade?
Kiender du Hørden, undfanget paa Mostre:
Haarfagers Søn Hakon Adelsteens-Fostre?
- 58 Seer du Smaakongernes Blod komme over
Haarfagers Afkom som gloende Vover!
Seer du den Gamle maae see sine Børn,
Sønnerne stærke og mange i Tal,
Segne i Luer, i Hav og paa Val!
Seer du hvor Sigurd og Olav og Bjørn,
Halvdan tillige ved Broderens Stav
Ikke ledsages men drives til Grav!
Erik og Gunnild med Sværd og med Sviig
Løfte Høisædet paa Brødrene Liig.
- 59 Seer du den Snekke for strygende Vind
Stævne fra Syden til Nidaros ind!
Veed du hvad Snekken mon have ombord?
Det er en Ædelsteen faver og stor,

224 Gubberne siunge med Børn i Dands:
Norriges Odel er kommen til Lands!
Troidene hyle saa dybt udi Field:
Vee os! thi Balder er kommet fra Hæl!

60 Seer du, paa *Froste* der holdes nu Thing,
Seer du om Kongen de Kæmper i Ring!
Hører du Røsten saa klinger og reen!
Ak! at den klinger som Sølv et paa Steen!
Ja, det er Hakon, du mærke hans Ord:
Bønder! jeg gav eder Odel paa Jord,
Men her i Verden vi har ikke hiemme,
Flytte vi maae til det fremmede Land,
Der har en Anden vor Odel i Gjemme,
Ganger til Ham baade Kvinde og Mand!
Venlig Han er, for vor Odel Han døde,
Tog den fra Thurser, forsoned vor Brøde,
Byder i Gimle os alle velkommen,
Naar til hans Rige vi styre vor Stavn,
Truer dem alle med Pinen og Dommen,
Som ei vil troe paa Hans hellige Navn.
Christ er Hans Navn, og for Navnet at lære,
For det til Norriges Klipper at bære,
Derfor mig timedes underligt Kaar,
225 Derfor jeg sendtes i tidlige Aar
Did, hvor det Navn haver vundet og lyder
Høit under hvælvede Buer i Sang,
Ja, hvor det frelser og trøster og fryder
Kongen paa Thronen og Trællen i Vang;
Thi er mit Bud at I, Unge og Gamle,
Rige og Fattige eder forsamle,
Renses i Daabens det hellige Vand,
Troee saa paa Christus som Gud og som Mand!
Faster og hviler den Herre til Ære,
Hver en Gang Ugen i Aaret gaaer om!
Aldrig til Afguder Offer I bære!
Frelser dog Siælen fra evige Dom!

61 Hører du Bøndernes Bulder og Gnye?
Hør hvor de hvine og huie i Skye!
Hør det hvad Trønderne have i Hu!
Asabiørnen udbrummer det nu.
Norriges Odel annammed de glade,
Himlens de vrage, ja haane og hade,
Trodse paa Bryndold, saa længe forglemt,
Trodse paa Haugold, i Høiene gient,
Trodse paa Fædre og vil ei forstaae
Aldrig blandt Fædre Man Enevold saae
226 Odel udskifte som Sølv og som Guld,
Høisæder støde som Skamler omkuld,
Reise paa fribaarne Nakker sin Bænk;
Aldrig fik Fædrene Odel som Skiænk.
Ei vil de see, at da Herlaug sig ned
Væltede feig af sin Fædrene Throne,
Søgte paa Skamlen i Trældom sin Fred,
Da tabde Haugold sit Spir og sin Krone,
Vil ikke see, at med Dødningedrik
Haugold med Hrollaug i Høien indgik;
Mene, at naar de kun *Hiertet forhærde*,
Kommer der Eg paa de sløvede Sværde,
Klappe paa Sværdet mod Kong *Fredegod*,
Sige: det giælder *Tyrannernes* Blod.
Esben og Kaar og Orm, Thrandur Egge
Thorberg og Botolf og Narv, Thore Skiægge,
Brunaolds, Haugaolds Kæmper saa bolde!
Vel kunde Haarfagers Haarlok jer holde,

Dog kan I høilægge Klerkerne trende,
Kirkerne tre kan I vælte og brænde,
Dog, I kan Meer i en Bondefloks Spidse,
Mere, ja kun alt for meget tilvisse,
Adelsteen! bøiet, fornedret du blev,
Dengang du gabed om Hlautbollegreb
227Faldet du er, ihvor høit du saa peger,
Naar du ei længer tør korse dit Bæger,
Klap kun paa Sværdet og slaae kun paa Skiold!
Dig overvandt dog den Nidingeold.

62 Stille! see hist hvor de Snekker i Skare
Som under Hyllehat lønligen fare!
Hakon! hvad gavner nu Bavnen paa Field?
Tit har den blusset i Dagning og Kveld,
Ledet som Lygtemænd Flokkene vild,
Fattes nu Vind eller Vagt eller Ild?
Nu blusser ingen, din Time er kommen,
Korset undgik du, men undflye nu Dommen!

63 Seer du den Kæmpe der vandrer paa Valen,
Alt som han vandred i Høielofts-Salen,
Solen sig speiler i Hielmen saa klar,
Borte er Brynjen og Bringen er bar,
Helten der gaaer, som han raaber, kun fram!
Kiender du Hakon, da see, det er ham!
Ak! men see, nu er Guldhielmen forsvundet,
Mon da alt Hevneren Hakon har fundet?
Nei men ak Eivind, du Adelsteen-Skiald!
Visselig aned dig Stolkongens Fald,
228Og hvad du kvad om Valkyrie-Talen
Ringede huult dig for Øre paa Valen,
Hvor kunde ellers paa Hielmen du sætte
Hyllende Hætte!
Mon sig for Skialden det sømmer at lægge
Saa over Glandsen et dølgende Dække?
Skaldaspilder for det allerede
Bør du jo hede.
Dog, der dig aned din Elskedes Fald,
Glemde du helst du var Skiald.

64 Hør hvor han brøler, den Bærsærk saa fuul:
"Kryber nu Nordmanna-Kongen i Skiul?
Tog han nu Flugten til Bytte fra Val?
Hvor er Guldhielmen med Prunk og med Pral?"
Eivindur Skreia, ja kiender du ham!
See hvor han styrter i Fylkingen fram!
Seer du hans Broder Alf Askmand hin lange,
See hvor i Blod de til Anklerne gange,
Hvor som de stædes, slet Ingen kan staae,
Hvem der ei viger ham vandre de paa.

65 Hører du Hakon? ja det er hans Røst,
Rædsel end ei er ham foret i Bryst,
229Klarlig det mærkes paa klingende Stemme,
Hielmen er borte, men Helten er hiemme.
Stiil som du stævner! er Svaret til Jetten,
Nordmanna-Kongen er her under Hætten.
See til Bærsærken! han faae en Ufærd!
Hviner ei alt over Hakon hans Sværd!
Hvad er paa Færde? skal *Jotuners Vælde*
Løgnen stadfæste ved Hakon at fælde?
Nei, for Guldhielmen kun Tvivleren skialv,
Her ligger Eivind og der ligger Alv,
Gud vil blandt Hedninger høit det forkynde:
Christus regierer om Christne og synde,
Jetterne falde og Fienderne flye,

Solen udbryder af Pilenes Skye.

66 Nu, saa var Timen jo dog ikke kommen,
Hakon undgik da som Korset, saa Dommen!
Stille! see hist, hvor du hører den Susen!
Stille! see her! seer du Pilen i Musen?
Det skulle Hedninge lære i Dag:
Christus, ei Hakon har vundet sin Sag.

67 Seer du det Field med den Helle saa flad!
Husker du, her fødte Thora fra Mostre
230Haarfagers Søn Hakon Adelsteens-Fostre,
Her blev han viet i Hedningebad!
Seer du den Kiæmpe saa bleeg og saa mat,
Færdig at sige al Verden Godnat!
Kiender igien du nu ham der i Dag
Under Guldhielmen sig løfted saa strag?
Kiender du Hakon paa Hakonar-Helle?
Hører du Fieldet hans Saga fortælle!
Seer du de Kæmper, saa haarde i Hu!
Bange og bløde saa ere de nu.
Hører du Hakon! nu Røsten er lav,
Alt som naar Dødninger hviske i Grav:
"Bærer til Blodøxes Sønner mit Bud!
Siger: af Verden jeg vandrede ud,
Ei jeg misunder dem Norriges Krone,
Gid det dem med mine Venner forsone!
Maatte jeg leve, da drog jeg paa Stand
Bort fra det hedenske Fædreneland,
For mellem Christne med Bod at udsone
Hvad jeg forbrød imod Gud paa min Throne,
Men hvis jeg her mellem Hedninger ender,
Da er min Jordefærd i eders Hænder,
Som I har Lyst, har I Lov."

68 231Dermed den Herre hensov,
Saadanne Ord maatte blive de sidste,
Ved deres Lyd maatte Hiertet vel briste,
Ak! thi en Bøn turde Hakon ei vove
Om mellem Christne at sove,
Turde ei bede, sit Hierte til Lise,
At de til Valhal ei vilde ham vise,
Ak! som en Hedning saae Hakon sig nu,
Vel maatte Øiet da briste i Gru.

69 Seer du den Høi som paa Hedninge-Viis
Graves for Hakon til Leie og Priis!
Seer du hvordan de til Jorde ham stæde,
Liget i Brynje de klæde,
Christnede Hakon med Skiold og med Sværd,
Ruste de ud til Einheriefærd.
Hører du Røsten af Hedningers Skare:
Hakon! Farvel! til Valhalla du fare!
Hører du Eivinds høirøstede Kvæde
Tone om Odins og Asernes Glæde,
Om hvordan Hermod og Brage
Hakon modtage!

Adelsteens-Drape.

70 **S**trid-Skøgul hin rige

- Og Gøndul tillige,
De Møer saa bolde,
Om Hiertet saa kolde
Dem sendte Hærfader saa aarle til Val,
En Yngling at saare,
En Yngling at kaare,
Som gjæste ham skulde i Valhallas Sal.
- 71 Vaagnet var Hilde,
Drotten hin milde,
Kæmpernes Bane
Bold under Fane
Funde de Systre fra Hærfaders Sal,
Sværdene knitted,
Spydene sittred,
Kæmperne raved og segned paa Val.
- 72 Kongen paa Klinge
Kæmperne ginge,
Fram I Haleier!
Fald eller Seier!
Raabde den Herre til Svende paa Val,
Nordmænd i Række
Fulgde saa kiække
Ham som udskiftede Gullet i Sal.
- 73 233Brynjen afkrængde
Kongen og slængde
Fra sig i Vangen,
Herlig var Klengen,
Blot under Hielmen stod Øe-Daners Gru,
Spilled med Glæde
Om sit Høisæde,
Stod under Hielmen saa lystig i Hu.
- 74 Brynie-Ringe
Kløved hans Klinge,
Alt som naar Snekker
Bølgerne flækker,
Stumper og Stykker om Ørerne fløi,
Sværdene braged,
Skioldene knaged,
Hovedet værked af Saar og af Støi.
- 75 Kværnbidr traadte
Hardt som den maatte,
Isser og Skiolde
Ei kunde holde,
Øelandet skialv under Kæmpernes Fod,
Neppe i Norge
Blanke Skioldborge
Farvedes før i saa adeligt Blod.
- 76 234Øxer med Egge
Hilsed de Kiække,
Dybt maatte gløde
Vunderne røde,
Ild blev da slaget af Staal uden Flint.
Blodige Bække
Løfted hver Snekke,
Sværdbølgen brusde mod Brynieklint.
- 77 Valstorme vrede
Mødtes og strede,
Rysted med Vinge,
Legde med Ringe
Under Skioldhimlen og Skyen saa sort,

Ned faldt som lile
lisslag af Pile,
Strømmen hin stride reev Kæmperne fort.

78 Mødige, matte
Kæmper sig satte,
Skioldet var stækket,
Pandseret knækket,
Smalt og forslidt var det dryppende Sværd,
Aldrig saalænge
Sværd havde Gænge,
Stævned til Valhal saa modig en Hær.

79 235 liskold i Barmen,
Gøndul med Fryd
Lænedede Armen
Let paa sit Spyd,
Mælede haard:
Hov! Hov!
Godt nu gaaer
Guders Plov;
Hakon, du,
Kæmper Nok
Med i Flok,
Rider nu
Brat fra Val
Til vor Sal.

80 Lyttende Hakon paa Valen
Hørde Valkyrie-Talen,
Saae hvor de Møer saa kolde
Hyggelig sad under Skiolde,
Kneised paa Gangernes Rygge
Ranke og trygge,
Kneised i Skioldenes Lye
Under Guldhielmen i Skye.

236Hakon.

81 Skøgul! hvi skifter
Seiren du saa?
Skal for Bedrifter
Skiændsel vi faae
Hvem skulde hædre
Guder som lønne ei bedre?

Skøgul.

82 Har da vi ikke voldt
At du beholdt
Og Fienderne flydde?

83 Nu, Syster, tilbage
Vi ride saa
Til Gudernes Gaard,
Til Engen saa grøn
I Vinter og Vaar,
Til Hallen saa skiøn,
As-Odin at melde
Nu kommer i Vælde
Kong Hakon fra Val,
237Hans Ansigt at skue
I Heltenes Stue,
I Valhallas Sal.

84 Hærfader bød,
Huult det lød:

- Hermod og Brage!
Ganger nu ud
Mildt at modtage
Kongen saa prud!
Helt er i Hu
Drotten som nu
Rider fra Val,
Giæster vor Sal.
- 85 Flux for Salen
Hakon stod,
Kommen fra Valen
Tvættet i Blod,
Turde end melde
Dristig og vreed:
Selv midt i sin Vælde
Er Odin os leed.
- 86 238Kom, sagde Brage,
Nyd alle Dage
Uden Fortred
Valhallas Fred!
Valskovens vældige Jæger!
Drik nu af Asernes Bæger!
Glæd dig, thi Brødre herinde
Otte paa Rad skal du finde!
- 87 Dog ikkun ilde tilmode
Svarede Hakon den Gode:
Sværd og Skiolde
Vil vi beholde,
Tænke paa Fare,
Flittig forvare
Brynjer og Hielme dernæst
Staalet er Stalbroder bedst.
- 88 Nu det for Dagen
Kom at Kong Hagen
Ei i sit Liv en Foragter
Var af de hellige Magter,
239Nu da de hellige Hære
Hilsde ham alle med Ære.
- 89 Lyksalig den Fader,
Der sig efterlader
Saa herlig en Søn!
Et straalende Minde
Mens Tiderne rinde
Skal vorde hans Løn.
- 90 Men ak! førend Magen
Til fromme Kong Hagen
Oprinder i Nord,
Maae Fenris-Ulv løses,
Og Blodet udøses
I Strømme paa Jord.
- 91 Nu Folket med Fæet
Og Ynglinge-Træet
Fordærves i Nord,
Mens Hakon den Gode
Er bænket hos Frode
Ved Asernes Bord.
- 92 240Ja, høit lyde Klagen
Om Land for Kong Hagen!
Vor Trængsel er stor,

Og Klippen gientage
Vor sorgfulde Klage,
Den runge i Nord – Denne Oversættelse af Eivinds Hakonar-Mal er den tredje jeg har prøvet, jeg vil ønske at det her maae hede numerus tertius gaudet, men i al Fald tiltroer jeg mig ikke at kunne give et bedre Billede af den berømte Vise, der ordret oversat, efter min Følelse taber Alt for hvem der ikke har den forud i Øret, og *Indholden* er i det mindste trolig givet.!

93 241 Christnen skal Aserne skænke og bænke!

Rase de Folk, eller mon vi skal tænke
At i hans Grav med den vensælle Drot,
Vennerne, Frænderne drive kun Spot?
Hvem kan sin Taare og Tunge da tæmme!
Vee over dem der en Fader beskiæmme!
Hvo vil til Hakonar-Maalet da lytte?
Harmelig Staven fra Høi vi maae flytte.
Stille! nei bie! lad os standse vor Stav
Tøve et Bluun ved Kong Adelsteens Grav!
Kan ikke, Frænde! vi Taarerne hemme,
Tungerne dog skal vi lære at tæmme.
End i sin Død havde Hakon ei Mod
Til *mellem Hedninger* at giøre Bod,
Vel under Korset han vilde sig bøje,
Men det ei løfte med funklende Øie;
Derfor ei Herren hans Liv vilde skaane,
Derfor utrøstet han maatte hendaane;
Hedninge-Sangen saa frygtelig susde
Hakon for Øre og Hiertet den knusde,
For at han skulde saa seent og saa fage
Lære al Verden for Gud at forsage.
End over Graven den Hedningesang
Sagde med underlig, sørgelig Klang:
242 *Hvem der sit Liv vil af Hedninger tigge
Og i sin Grav som en Hedning maa ligge.*
Men da Kong Hakon dog elsked i Løn
Himlenes Gud og hans Eenbaarne Søn,
Ja, vilde offre i Døden tillige
For dem sin Ære, sit Liv og sit Rige,
Saa havde Herren og det ihukommet,
Ærede Hakon i Graven forblommet,
Hedninge-Sangen den selv maatte være
Himlenes Gud og Kong Hakon til Ære.

94 Seer du om Høi baade Unge og Gamle
Venner og Fiender med Graad sig forsamle,

Alt som det toner fra Mythernes Alder:
Hrimthurser græd over fældede Balder!
Hører Du Kiæmpernes hulkende Klage:
Vel faae vi Konger, men aldrig hans Mage!
Hører Du Eivind med Asernes Tunge
Høit om Kong Adelsteens Fromhed at siunge,
Siunge om ham som fra Mythernes Alder
Til os det toner om fældede Balder:
Græder og hylér med Sorg og med Klage
Sildig fra Hæl kommer Baldur tilbage;
Slægterne skifte i vaxlende Dage,
Sildig faaer Norge sin Adelsteens Mage!
243 Saa maatte Hedninger Hakon berømme
I deres Afguder selv sig fordømme,
Græde for ham, som begræd at han ei
Drev dem til Korset paa blodige Vei,
Prise som ypperste Konge i Nord
Ham der foragtede Odin og Thor,
Lade selv Brage med Harpe og Vise
Udgaae af Valhal for Hakon at prise,

Lade en Christen i Valhal saa bold
Trodse mod Odin med Sværd og med Skiold.
Hedningeold! Du forkyndte din Død
Der du en Christen til Valhal indbød,
Eivind! og du, du primsignede Brage,
Der du ham nødte i Hakonar Mal
Til at udvandre af Asernes Sal
Og med sin Harpe en Christen modtage.
Skaldaspilder vel maatte dig kalde
Hedninge-Skialde;
Hedninge-Harpen du nødte til Klang
Medens du Liigvers for Hedenold sang,
Strængene sprang, og dens Bund maatte briste
Hakonar-Mal maatte blive den sidste
Hedninge-Drape i livlige Toner,
Klangen er dyb som en Døendes Rallen,
244Huul som en Klang af de faldende Kroner,
Asernes Kroner som trille i Hallen;
Huul som en Bragen af Spyde og Skiolde,
Valhallas Støtter og Lofter saa bolde;
Huul som naar Heimdallurs Horn monne tordne,
Huul som et Vee fra den truende Norne.
Eivind! ja Hedningers Skjaldskab forspilde
Maatte du, om du end ikke det vilde,
Men det er herligt, som vi kan forstaae,
Liigverset maatte saa trøstelig spaae
Alt om en Dag, da den nordiske Brage
Skulde med Harpen Kong Hakon modtage,
Ikke om Dagen alene, da Skialde
Skulde i Asamaal Christus paakalde,
Og i vanhellige hedenske Toner
Love den Hedningers Haab og Forsoner,
Men og om Dagen som Tegn os foriætte,
Naar sig de hedenske Myther skal flette
Villige ind i den Helliges Krands,
Og finde Lye, finde Lys, finde Liv i hans Glands.

95 Eivind! og jeg har et Hakonar-Mal
Digtet og siunget i Høielofts-Sal*—At jeg herved ligesaavel mener mine Optrin af
Kiæmpelivet, som mit Liigvers over Christian August sees vel af hvem der ellers
forstaaer mig.,

245Kronen igien jeg af Aserne skiød,
Der jeg en Christen til Valhal indbød;
Skalda-Spilder med Rette mig kalde
Hedninge-Skjalde,
Thi jeg nedmaner med hellige Ord
Bragur og Phoibos og Musernes Chor,
Jeg dem opmaner igien fra de Døde
For at lovsynge i christnede Toner
Ham der nedtordned dem af deres Throner,
Giorde Olympos og Valhallen øde.
Ja, om en Christen som Hakon og Balder
Elsket i Norriges Hedninge-Alder,
Kvad jeg ved Graven engang
Liigvers som Hedningesang;
Saa blev ved Graven der siunget med Rette,
Ak! thi han vilde forsage, forgiætte
Christians-Navnet for herlig at throne,
Alt som en Helt under Asernes Krone:
Var han og Helten saa giæv og saa bold,
Ham overvandt dog den Hedninge-Old.
Upsalas Guder med Rette da sigted
Skialdene begge for Hakoners Fald,
Christian! end ikke Spaadommen svigted
Som ved din Grav blev forkyndt af din Skiald
246Tiden skal vise om Synerne briste,

Eller om Offeret bliver det sidste.

96 Hvad svigte? hvad briste? flyt Staven i Hast,
Ja bøi den! ja bryd den! det svigted det brast!
Saa runger hernede en Røst for mit Øre,
Men Røsten fra Oven jeg ene vil høre.

97 Stille! kun stille! fra *Adelsteen-Graven*
Sagtelig, rolig du flytte kun Staven!
Ei vil en Taare vi strænge formene
Heed at nedfalde paa ringsatte Stene,
Kald paa din Aand og flyt Staven tilbage
Til de forældede Hedninge-Dage!
Frit du paa Adelsteens *Bautasteen* riste:
Her hviler Offeret som blev det sidste,
Nu kommer Raden til Jetter og Trolde
Trods om de Marken og Fieldet beholde!
Lad dem kun kogle med Gand og med Galder!
Lad dem kun nægte at græde for Balder!
Han dog forklaret skal komme fra Hæl,
Før end de tænke, og før end de veed
Jetter og Trolde skal synke derned,
Korset skal straalende kneise paa Field;
247Korset skal svømme saa brat over Hav,
Plante sig selv paa Kong Adelsteens Grav.
Hedninger selv skal i Blindhed indkalde
Korset for hvilket de blegne og falde.

98 Seer du det Field med de takkede Kløfter!
Aase i Ring sig til Høisæder løfter,
Der sidder Graafeld og Ragnfred og Erling
Gudrod og Sigurd, og seer du den Kærling,
Som sidder midt i den Konninge-Ring,
Holder med Drot-Flokken Tale og Thing!
Konninge-Moder hun kaldes forsand,
Kløgtig paa Galder, paa Seid og paa Gand,
Blodøxes Gunhild du sagtens maa kiende,
Kongerne ere og Sønner af hende:
Sønner af Gunhild i Sind og i Skind,
Skytter med Strænge af Moderens Spind.
Nu, Nummedøler! Haleier og Trønder!
Hørder og Strigler! ja Herser og Bønder!
Fredegod satte I Stolen for Dør,
Nu har I Herrer som I havde før,
Fredegod selv i sin Død overgav
Blodøxes Sønner sin Stoel og sin Stav,
Han overgav dem i Angest og Pine,
248Der han blev krystet af Synderne sine,
Ei tænkte han Eder Trods at betale,
Det tænkte Herren i Høielofts-Sale.
Hvor er nu Sværdet I klappede paa?
Hvor er nu Tungen som pukkede saa?
Hvor er nu Ordene stærke og stolte?
Nu har I Lænker og nu har I Bolte
Hvor er nu Hammer, og hvor er nu File?
Hvor er det Kogger med gloende Pile?
Svor ikke hist I for Hakon paa Froste:
Frie vil vi være, hvad end det skal koste,
Modet i Bringe, og Sværdet i Belte
Har vi som Brunaolds, Haugaolds Helte,
Nakkerne høit vi som Fædrene bære,
Blotmænd og Frimænd som de vil vi være;
Vil du os trodse og Lovene bryde,
Da er det Dig som skal Legen fortryde
Vi dig uddrive med Bisp og med Præst,
Tage til Konge hvem os tykkes bedst.

Det var til ham som jer Odelen gav
Gav jer den mistede Odel tilbage,
Det var til ham, hvem I roesde i Grav
Alt som en Drot der ei havde sin Mage,
Det var til ham I om Lænker og Bolte
249Og om Uddrivelse talde saa stolte.
Ei vilde han eder plyndre og plage,
Ikke en Hvid eller Hud jer fratage,
Gierne han gav hvad I havde behov:
Odel og Froste-Things, Gule-Things Lov,
Kun hvad han selv ikke havde i *Eie*,
Bød han jer søge paa banede Veie,
Naade henede og Salighed hist
Bad han jer søge hos Frelseren Christ.
Derfor I skrege paa Trældom og Vold,
Derfor I klapped paa Sværd og paa Skiold,
Derfor I vilde jer Hakon udiage,
Da var det Smaating at finde hans Mage,
Saadanne Konger I meende forsand
Groed hos eder som Kogler paa Gran.
Nu er han borte, men hvor er hans Mage!
Nu er det Tid I til Rigdommen tage:
Hist sidder Gunhild med Sønner i Ring,
De holde Stævne og de holde Thing,
Saa det til Høie og Lave maae svide,
Hvor kan dog Haugaolds Kiæmper det lide?
Adelsteens Love: hvor ere nu de?
Kan I for Rænker og Ræve dem see!
Lovene ligge med Sølv og med Guld
250Hvor de af Kongerne jordes: i Muld,
Retten den sidder i Spydstagen nu,
Nu var det Tiden at hvæsse sin Hu,
Hvæsse paa Klippen sin Hu og sit Sværd
Havde man Loven og Friheden kiær*
For Rummets Skyld udelades *Episoden om Sigurd*
paa Hlade, der skyggede over Trøndelagen til han brændte inde paa Ogle..

99 Seer du det Land med de kneisende Fielde,
Billed paa Troskab og Vugge for Vælde!
See, hvor det hærges, nu Vælden er Vold
Klippen maa drøne og Dalen maa sukke,
Nakkerne maae sig for Nidinger bukke,
Vee dig, ja vee Dig du Hedninge-Old!
Haardt under Haarfager maatte du bøde,
Dog for din Vaande dig timedes Bod,
Herren dig sendte en Hakon saa god,
Ak, men du piinde din Læge til Døde.
Da kom og Harald tilbage paa Stand,
Kom med et Følge, langt værre end han,
Glade de boe i den feiede Stue,
Vil du dog ei for dit Endeligt grue?

100 251Vigen og Vestfold! jer Roe var en Skygge,
Her ligger Gudrod, og der ligger Trygge,
Fordum for Gunhild faldt Sigurd og Biørn,
For hende falde nu og deres Børn.
Ragnhild! saa skulde af Drømmen vel briste
Hvad som var baade det Bedste og Sidste!
Ak! skal de Kviste nu visne i Knop
Som skulde dannet den deilige Top!
Nei, o dog nei, lad kun Trolde forlyste
Sig med det Haab at de ødte den Green,
Saga dog huld kan med Sandsagnet trøste!
*Vist kommer Toppen, om og den er seen**
Det er dog vel heel mærkværdigt, hvorledes
baade Olav Tryggesens og Hellig Olavs Fædre forfulgdes af de Onde, ret som om disse
ahned Fremtiden. Baade Olav Tryggesens Fader og Farfader faldt for Gunhilds Svig
tilligemed Hellig Olavs Farfader og Oldefader, og Harald Grænske, Hellig Olavs Fader,

- 101 252O Nordmænd! o kalder i Mindet tilbage
Kong Adelsteens Dage!
O vorder dog kloge paa Tidernes Gaade
Og føler Guds Naade!
O skuer dog Herrens den hellige Finger
Som vinker og tvinger!
O frister dog ikke med Stolthed og Latter
Hans Miskundhed atter!
O praler dog ikke af Fædreneres Mod
Som Frelsen modstod!
Nei blues derved!
Og knæler med Anger for Frelseren ned!
Og lover og priser den Herre saa god
Som tvinger til Bod,
Som sendte de underlig vekslede Kaar
Og kiedtes ei ved giennem hundrede Aar
Med Kiærtegn at lokke, og tugte med Svøbe
Den trodsige Biørn
Ja vilde med Blodet af Helgene kiøbe
Til Konger og Præster gienstridige Børn!
- 102 Der Harald knækked Fieldets høie Takker,
Der Aaget knugede de stive Nakker,
Der Eriks Øxe mærkede saa haardt,
253At mange haarde Halse kom til Kort,
Da maatte Norges haarde Klippe-Hierte
Vel give tabt, og føle under Smerte,
At sligt et Klippe-Hierte stolt
Som Jernet haardt, som Isen koldt,
Var i det mindste kun til Folkets Harm,
En Ædelsteen i Kongebarm.
Det maatte hige underlig tilbage,
Mod hine dunkle, hardtad glemte Dage,
Da som et Glimt af Østens Naade-Soel
Omskinned venlig Norges Kongestoel,
Da Blomster-Spiret over brede Vove
Udstrakke sig fra Sællands Bøge-Skove
I Frodes Faderhaand til Dovre-Field,
Da under Fredegodes Hierte-Vinge
Saa trygge laae de røde, gyldne Ringe
Paa Frodes Klippe og ved Kongehell,
Som under Bøg paa Sællands Oreveed,
Og over brune Lyng paa Jelling Heed ²⁵⁴Det er Petrus Olai som melder, at to af Frodes
Guldringe laae i Norge, paa Frodes Klippe (Frædebierg?) og i Vigen, samt at een laae i
Sælland ved Vordingborg. Det være nu hermed som det vil, saa er det vist, at det
sydlige 254og sydvestlige Norge fra ældgamle Tider af, ofte hyldede Leires Konger, og
at det var Tilfældet med Frode Fredegod kan saameget mindre omtvivles, som Saxo
udførlig beretter det..
- 103 254Det maatte føles at de favre Dage,
Da Ordet mægtede at binde Sværd,
Da Folket Kongen havde faderkiær,
Kom aldrig meer blandt Klipperne tilbage,
Hvis ei en Konge steeg paa Haralds Sæde,
Som vragede den vilde Kæmpe-Glæde
Og eied dog det høie Kæmpemod,
Som kunde lyne og som kunde græde,
En Bøge-Krone over Grane-Rod.
Det maatte føles at paa Kæmpe-Stammer
Der sig kun bøied for Hlorridas Hammer,
Som stræbde kun i Blod med Kæmpetroe
Til Suler i Valhalla at opgroe,
Kun ved et Under kom en saadan Green,

Og see! den kom i Norges Adelsteen,
Og end dens Komme stander som en Gaade,
Opløselig kun i Guds Naade.
I Barndom nu vor gamle Fader gaaer,
Saa raabde Haralds Sønneflok med Vrede
Der Sønnen fødtes ham i Gubbeaar
255Som skulde Klipperne med Korset frede,
Ja, først paa Haralds barnegamle Dage
Sig Hjerter-Dybets Lædike oplod,
Hvor lunkent men ublandet var tilbage
En Draabe end af Ragnilds Christen-Blod,
Det ikkun halvt i Hakons Hjerter-Aare
Sig blandede med Norges Helteblod,
Med Blodet af den gamle Haarde-Kaare
Der giennem Thora i hans Aand opstod.
Ja Hakon, vist du fødte det med Smerte:
Du havde kun et christent Kvinde-Hjerter,
Din *Heltekræft*, naar det til Striden kom,
Som *Hedenskab* forlod din Christendom,
Du fik ei Rang iblandt de sieldne Helte
Som avles kun af kraftig Christen-Blod
Hvis Kræft og Mod i Kiærligheden smelte
Hvis Kiærlighed har Heltekræft og Mod.
Vel under Korset bøied sig din Aand
Som tidlig var med Christi Kors betegnet,
Men naar du løfted det i Kiæmpehaand
Du under det i Kvinde-Blødhed segned.

104 Men Norge! Norge! det var dig som bød
Din Frelser Trods i hedensk Hovmods Vælde,
256Som bød Hans Vidner Kors og Martyrdød,
Naar venlige de giæsted dine Fielde.
Hvi vil du dog det Hjerter saa forhærde
At det oplades maae med Helte-Sværde?
O! føel det dog at det er sørgeligt
Naar Christni-Sagen blir et Heltedigt,
Naar Kræften du til Livet skulde spare,
Maae i Omvendelsen sig aabenbare!
Hvorfor oplader du dog ei dit Øre
Til Julesang med Hyrderne at høre?
Hvi vil du heller en Langfredag kaare
Med Kuld og Fristelse i Pine-Sal,
Hvor du for Sangen hører Hanegal,
Og hilser Frelseren med Blussels Taare!
O! Norge, Norge! see med Gru tilbage
Paa dine stolte, priste Heltedage!
Begræd din Synd med Hakon Adelsteen,
Hvis du har kiær den *hvide Olavsgreen*
Hvis ei den vorde skal saa mørkerød,
Som den du selv paa Stiklestad afbrød!

105 O kom ihu din Hakon Adelsteen!
En eenlig Fugl han kom fra Vesterleden
Og sang for dig med Røsten klar og reen
257Om Gud og Frelseren og Evigheden.
Han kom med Lov og Evangelium
Men daarlig gavst du ikkun Loven Rum,
Hvad dig fordømde lod du ikkun giælde,
Og trodsed Naaden i din drømte Vælde.
Saa var det fordum og saa var det nu,
Thi mærk det, Norge! kom det vel ihu!
Den christne Snekkefugl nu tvende Gange
Din Klippe giæstede med Julesange,
Og tvende Gange du paa Froste-Thing
Har Fuglen truet med din Jette-Klinge.
O læs med Hiertet i din Sagabog,

Og lær tilbunds dog *Sagas Hiertesprog!*
Da skal i Sagnet om de sidste Dage
Med Sorg i Hu du læse Hakons Sage.
Spørg dine Trønder kun og Nummedøler,
Om ei de mene at en Ordets Tolk
Er siden Hakon spurgt af deres Folk
Om han har glemt at Staalet Blodet kjøler!
Ja spørg dem om de ei kan mindes Helte,
Der hvæssed Knivene paa Brudebord,
For spøgende at spænde blodigt Belte,
Og krone Gildet med et Brodermord!
Ja Luther-Aldren du har lagt tilbage,
258Det er Forklaringen af Hakons Dage.
Seer du ei hist ved Hakons Helle nær
Den matte Kæmpe med det siunkne Sværd!
*Der fødtes han, der sukker han i Vaande,
Skal han sit Liv blandt Hedninger udaande?*

106 O Norge! læs dog med Forstand din Sage!
Og lad dig lære af de gamle Dage!
Ak! af Naturen er dit Hierte stolt,
Som Dovre-Fieldet haardt og koldt,
Det vidne Mytherne fra Hedenold,
Thi viid: kun Gnyet af Hlorridas Hammer
Er Gude-Røsten fra dit Hjerte-Kammer!
Det vidne Runerne paa Sagas Skiold,
De raabe høit at efter Hall-Dan Gamle
Det Gaadeglimt i Oldtids Dunkelhed,
Slet ingen dine Dale kunde samle,
Før Harald Yngling som en Kaabbersmed
Paa Dovres Ambolt med Hlorridas Hammer,
Sig dannet Kiedlen til et Gymers-Gilde
Og blanded af dit Hierteblod med Snilde
En Sone-Miød til dine Gude-Stammer.
Det vidner høiest, som jeg maae gientage
259Din Færd og Brøde i Kong Hakons Dage.
At Kronens Ædelsteen ei groer i Fieldets Aare
Men avles underlig i Freias Vemods-Taare,
Det store Sagn dit Field i Gienlyd end bevarer,
Og Saga det i Herrens Lys forklarer,
Men i dit Hiertes som din Brages Hald
Det blinger koldt og tomt som Ynglingtal,
Og før det Sagn i Kiærlighed du troer
I Dovres Land ei Ædelstenen groer,
Udhulde du til Ginnunggab dit Field,
Du fandt dog aldrig Livets Kildevæld,
Og svang du dig til Sol paa Ørne-Vinge
Du kunde mindste Gnist den aldrig dog aftvinge.
Nei, Under-Hornet med de store Kræfter
Som giennem Tiderne du længdes efter,
Det *Giallarhorn* hvis Tone underfuld,
Bevæger Fugl og Træ og Blomst og Steen og Guld
Som løse skal Naturens bundne Tunge,
Saa lydt og den kan Sandheds Priis udsiunge;
Som sprænge skal med *Ordets* Tone-Hammer
Den Kaaberport for Geruths Gaade-Kammer,
Indtone Liv med *Ordets*, Livsens Røst
I Gaademøens, i Ydunnas Bryst,
Den Vole der neddaler som den sidste
260Fra Ygdrasils de gamle, skiøre Kviste,
At spørges ud af Heimdal og af Brage
Om *Verdens Ophav* og dens *sidste Dage* *See Odins Ravne-Galder i Sæmunds Edda!,
Ja spørges ud om *Midgards-Ormens* Byrd,
Om Himlens Fugle og om Markens Dyr
Om Apis-Oxen og Orions Belte,
Om Elementerne, hvordan de smelte.

Det Horn skal klinge vist paa Himinbierng
Naar Himlens Kræfter til Opløsning giære,
Naar Bifraust gnistrer under Muspels Hære,
Men skabes ei af nogen kløgtig Dværg,
Saalidt som Heimdal med sin Gylden-Tand
Udsprang med Liv af Klippens dunkle Aarer,
Hvis Malm kun er det sande Guld for Daarer,
Saalidt som Heimdal var en Klippe-Gran
Skiøndt han beskuede fra Klippe-Tinde
Hvad der sig rørde under alle Vinde.
Nei, Systre ni, Havfruer favre, milde
De fødte ham i den forborgne Kilde,
Og Kraft og Vid han drak af Gaade-Vandet,
Med *Sone-Blod* i Gaade-Kalken blandet*Hyndlu-Liod i Sæmunds Edda..

- 107 261Og *Under-Barnet* Giallar-Hornet finder
Alt ved sin Vugge under blaa *Kiærminder*.
Ved Grublen ei, men kun ved Barne-Troe
I Engens Skiød Man hører Græsset groe,
Men hvem det hører, hører vist tillige,
Hvad Træer, Fugle og hvad Steen *vil sige* *Dæmes. XXV i Snorros Edda..
O hør det, Bjørn i Gothlands mørke Skove!
O hør det Ørn paa Norges høie Hald!
Hør det, Delphin! som under dunkle Vove
Omleirer Bretlands store Musling-Skal!
Ja hører det, hvor Tonerne alt bæve
Vidunderlig fra Under-Barnets Læbe,
Tiltale Systrene i eders Fængsel,
Udtone Hjerte-Dybets dunkle Længsel,
Udtone Natter-Galens Vemods-Kluk
Og Blomstens Aandedræt og Bølgens Suk!
O hører det og lærer dog at lytte
Til Under-Barnet i sin Bøge-Hytte!
O, naar igjen Forvandlings-Timen slaaer,
Hengiøgler Dagen ei i Dødning-Dandse,
Og smykker ei som Troldens Offer-Faar
Jer Tinding med de Blændværks Blomster-Krandse
262Men klager, græder for de bange Kaar!
Da aander Gud i Under-Barnets Hjerte,
Saa han forstaaer at lindre eders Smerte,
Da Hornet, fyldt med Kiærlighedens Aande
Udtoner Lægedom for eders Vaande,
Da trykker Under-Barnet seent i Kveld
Til varme Hjerte Haar og Fjer og Skiæl,
Da kan og I Uhyrer overvinde,
Og Nøglen som er skjult i Verdens Æg
Den skal Delphin, paa Havsens Bund du finde,
Og Korset knuse skal den trinde Væg
Der troldfast i sin Afgrunds dybe Hule
Vil med dels *Tegn* og Verdens Nøgel skjule,
Ja skjule Tegnet, for hvis sidste Skue
I al sin Trods dog Verdens Aand maae grue,
Det Tegn som hvælver under Himmel-Bue
Den hele Verden til en Kirke-Stue,
Der staaer opfyldt af Fugles Psalme-Tone,
Der staaer forgyldt, forklaret under Soel
Den Himmel-Buens prude Lyse-Krone,
Med Bauta-Stene til sin Prækestoel,
Med begge Polerne til sine Gavle,
Med Palæstina til sit Høie-Chor,
Med Zions-Bjerget til sit Alterbord,
263Med Bibel-Bladet til sin Alter-Tavle
Hvor Thabors Syn afmalt med Lysets Finger
For Oven skinner med en Straaleglands
Som overskygges af Cherubers Vinger,
Og farves, dæmpes efter Støvets Sands.

108 Ja, kiære, danske Broder-Aand
Med Æols-Harpen i det fromme Hjerte!
Vil andre Skjalde end forsmaa den Haand
Jeg rækker dem i Skin af Danmarks Kierte,
Du vil det ei, om end din Muse blye
Sit Blik fordølger under Gaade-Sløret
For Verdens Øine, og bortvender Øret,
Fra Saga-Valens høie Vaabengnye.
Gak trøstig kun med Gud i Trylle-Skoven!
Sænk med Hans Leide dig kun dybt i Voven!
Gak under Slør af Himlens Fugle-Vinger!
Udsiung kun from hvad sødt i Hiertet klinger!
Udsend i Verden kun som Eventyr
De dybe Kvad om Blomst og Fugl og Dyr!
Men vogt dig vel for Verdens Tryllelyst!
Og klyng dig fast til *Sandheds* rene Bryst!
Til *Hans* som blev i Fattigdom vor Lige,
For os med Himlens Dressel at berige!
264 Til Guds Eenbaarne, til den Helt saa stærk
Der Ene Faderens Forløsnings-Værk
Ved Kiærlighedens Gaadekraft fuldkommer
Som Verdens Frelser og som Verdens Dommer!
Klyng Dig til Ham i from og barnlig Troe!
Da skal Hans Aand i Hierte-Templet boe,
Og luende paa Æols-Harpen aande,
Saa den udtoner Kreaturets Vaande,
Saa den udtoner Fangenskabets Gaade
Og Haabet om Forløsning ved Guds Naade,
Som er forjættet i *al Sandheds Bog*,
Om Frihed fra Forfængeligheds Aag,
Naar Herren løser Støvets mørke Belte,
Naar Himle vige, Elementer smelte,
Naar Verden, *igientfødt* for Aandens Sands
Forklaret deler *Christi Legems* Glands.
Du lyver ei, naar *Sandhed* du adlyder
Om og du klæder den i mystisk Billed-Flor,
Jeg lyver ei, naar jeg din Sang udtyder
Med Saga-Staven efter *Sandheds* Ord;
I samme Aand vi Herrens Komme haabe,
Forenede vi vil i Ørken raabe,
Og jublende det Underbarn bebude
Hvis Glands vi skimte giennem Støvets Rude,
265 Hvis *Rørelse* alt under Moder-Hierte
I dit forkynder sig saa underlig,
Hvis Lignelse afbilder sig for mig
Paa Sagas Skiold i Skin af Ordets Kierte.
Ja, vist vor Moder føde skal den Helt,
Der paa Guldmanken, som din Viduvelts ^{*}Guldmanke (Gullintop) er Navnet paa
Heimdals Hest, *Løve*manke paa Viduvelts..
I Pagt med hver hensovet Herrens Kæmpe
Skal Mørkets Overmod i Verden dæmpe.
Vist er *Christella* det af alle Navne,
Vor gamle Moder skulde nødigst savne,
Vist er det, at i dunkle Oldtids Dage
Hun kaarede en *Bruno* til sin Mage ^{*}Man komme ihu at efter Saxo kaldte *Odin* sig
Bruno, der han skuffede Danmarks Harald Hildetand, og han er mig *Benno*.,
At Gjallar-Hornets underlige Toner
Gienlød i Field og Hov og Skovens Kroner,
At Høvdinger med underfulde Kaar
Christella giæstede paa Leiregaard,
Og beilede med brændende Attraa
Til hendes vennehulde Døttre smaa,
Og foer saa med dem ind i dunkle Skove,
266 Til høien Hald og til den dybe Vove,
Hvor Man vemodelig dem hørde siunge
I Nattens Tavshed med den *Danske Tunge*.

Og til os toner med en sælsom Klang
Ufattet end Christellas Klagesang*—Hvo hørde Saxo uden at høre den?.

- 109 Alvilde! du paa mørk og vildsom Stie
Med Gammen reed til Børne-Kæmpens Hie,
Alt som paa Sagas Skiold vi see *Svanhvide*
Til Gothlands *Trylleskov* med Lyst henride,
Ja, see vi ei din Frelse sig afbilde,
Hvor *Signes Broder* vinder sin *Alvilde* *Om Hadings Dotter Svanhvides Færd til Trylle-
Skoven læses i Saxos anden Bog, ligesom om Leiregaards Alf og Gothlands Alvilde i
den syvende.!
- 110 Hvem saae ei Gothe-Bjørnens røde Spor
Naar han paa Rov som rasende udfoer,
Og kiøled Brynden i den røde Vove
Af Dyreblod i Verdens *Trylle-Skove*!
Ja, hører hist du *Emmas* Gaadesang
Fra *Øen* tone med en sælsom Klang
267Om Grændels Væsen og om Hrodgars Sorg,
Om Bjovulfs Kamp i Danner-Kongens Borg!
Foragt kun ei det Eventyr! hør efter!
Sku Gothe-Bjørnens underfulde Kræfter!
Forstaae at Emma om den Time spaaer,
Da Bjørne-Kæmpen skal bestaae sin Dyst,
Naar Underbarnet trykker ømt hans Haar
Med Raab om Bistand til sit varme Bryst!
- 111 Ja Emma, du som maae i Dybet sukke,
Hvis Sang ei dæmpe kan Delphinens Harm,
Du saae din Gaade-Broder i hans Vugge,
Og præged dybt hans Billed i din Barm,
I Bjovulf du hans Lignelse afmaler,
I Bjovulfs Drape du dit Haab udtaler.
Hvad Broderen med Svogrene i Pagt
Udrette skal paa Jord ved *Ordets* Magt,
Som dunkel Anelse dit Hjerte vilde
I Bjovulfs Billed legemlig afbilde:
Med Grændel brydes han i Midnatsstund
Og Bjørne-Styrken staaer sin fulde Prøve,
Men som Delphin han maae paa Havsens Bund
Dog Sværdet søge som ei Seid kan døve
Det Jettesværd af uberegnet Ælde,
268Som ene kan Afgrundens Vogter fælde,
Hvis *Hjalte-Runer* skal hans Kamp forklare,
Og Jette-Verdnens Løndom aabenbare.
Og endelig, paa sine gamle Dage,
Han kæmpe maae med Bjergets Edder-Drage
Som vogter Guld i Fjeldets Gaadehald
Og skjuler Verdens rette Arvetal,
Piromerne i Verdens Pyramide,
Saa Ingen skal dens Slægt-Register vide.
Det er den Kamp med Midgards Orm i Nord
Som er beskikket Norges Auka-Thor,
Ja Ørnen som uagtet brændte Vinger
Forvoven stedse sig mod Solen svinger,
For der at finde Lynets Torden-Hammer,
Som sprænge kan Naturens Gaade-Kammer.
- 112 Ja du Skiøn Anna! hvem mon du vel ligne
Paa Sagas Skjold? mon ikke *Liden Signe*,
Den Ørne-Brud som høit paa Luftens Bølge
Trods Luerne sin Habor turde følge,
O Signelii! o sidder du deroppe
Paa Dovres Tind i høie Grane-Toppe,
Saa lyt dog stille giennem Verdens Bulder
Til Nattergalen paa din Broders Skulder!
269Ja til de søde Toner paa hans Tunge,

Som jeg kan høre, men kun han udsiunge:

- 113 "O boer du hist oppe, du Ørnebrud,
Saa hør hvad dig nynner en broderlig Stemme!
For dig drog ung Reinald i Verden ud,
For dig græder Moder der hiemme."
- 114 "See! Underbarnet er voxet op
Nu staaer han en Ridder og Glavindet svinger
Ved Ørnens Bolig, paa Bjergets Top,
Omsuset af Fuglenes Vinger."
- 115 "Sin Handske han kaster i Verden ud,
Vil knuse de Trolddoms-Lænker saa tunge.
O boer du hist oppe, du Ørnebrud!
Saa hør hvad din Broder mon siunge!"
- 116 "Ak Ingen mig svarer, min Røst er for svag,
Den kan dig ei naae i din skyekrandste Bolig,
Saa ton da, mit Guldhorn! dit Tordenbrag
Er med høie Naturer fortrolig."*Underbarnet Tryllespil S. 114.
- 117 270 O Dovre! svar "med høi Natur fortrolig,"
Saa Røsten naaer til Ørne-Brudens Bolig
Ja giennemtoner hendes hvalvte Bryst!
Saa hun udbryde maae med sælsom Lyst:
"Hvad er det? - o Fryd!
Har Bierget Lyd?
Hvilke dybe Toner
Gienlyde her over Skovenes Kroner!
Hvor kommer du fra, du mægtige Røst,
Som hæver, som trykker det sorgfulde Bryst?
Hvad seer jeg! paa Bierget!
En Ridder der staaer
Med Naadens det hellige Mærke paa Værget,
Med Guldhjelm over det udslagne Haar!
See! paa hans Hielm sidde Fugle smaa!
Paa Heltens Skuldre de venligt siunge
Og sælsomme Toner i Bierget runge,
Og Skoven selv siunger hvorhen han mon gaae!
Hvo er du, som trindt af Naturen fremkalder
De grunddybe Toner ved Skovhorne-Klang?
O, du Underbarnet er
Dig os Himlen sendte,
Længe jeg dig ventede her,
Ørnen længst dig kiendte;
271 Men hvad du mig spørger om,
Kan jeg dig ei sige,
Giennemsøg kun diærv og from
Hver Naturens Helligdom,
Hvert dens Tryllerige!
Velsignet, o sælsomme Broder du være!
Velsignet din Idræt, velsignet din Gang!
Forgiæves ei hellige Væрге du bære!
Dig haabfuld Naturen omtoner med Sang.
Men Himlen dig styrke thi Kampen er stor!"*Underbarnet S. 115-20.
- 118 Ja, hør det Ørn! hvor du i Luft mon svæve!
See Fjeder-Busken sig paa Hielmen hæve,
Den Gave som i Vuggen alt den Spæde
Selv meer end Engens Blomster kunde glæde!
O lær det dog, at fromme Hierter svinge
Sig høiere end Ørnen paa sin Vinge,
At mens han brydes med den stærke Skye,
De stille frydes i Guds Tempellye!
Beskue den Bane du har lagt tilbage
I Gubbeaar, i Secullange Dage!

Naar svang du *høiere* dig over Skye,
End der du sad i Fieldets Morgengrye
Med stille Vinger paa *Delphinens* Knæe,
I Slutningen af hans Forvandlings-Stund
Og lyttede til Kvad af Emmas Mund,
Og stirred paa Christellas Rosentræe!

119 *Naar* var det? stir paa Sagas Skiold!
Paa Jule-Ugen i din Vinter-Old!
Paa Ørne-Helten i sin *Høitidsdragt*,
Som i en *Uge* trodsed Troldoms Magt,
Paa Olav Trygvesen den Helt saa bold
Der kunde sig paa Smalsarhorn opsvinge,
272 Som Ørnen let sig løfter paa sin Vinge,
Og plante der paa Fieldetind sit Skiold!
Hvad var hans Skiold? mon ikke *Korsets* Mærke!
Hvad var det som oplivede den Stærke?
Mon ei det var *Christellas* Orgel-Toner
Som giennemklunge Danmarks Bøge-Kroner,
Som giennemklang i Dannemark hans Bryst,
Saa ei sig meer i Luft han vilde svinge,
Men synke lod den stolte Ørne-Vinge,
Og lytted knælende til *Naadens* Røst!
Og see ham hist paa Norges Konge-Sæde!
Hvad hedder hun som er hans *Hiertens* Glæde?
Hvem er hun vel, den kjække Ørne-Brud
Der over Havets Bølger svang sig prud
For ei en Hedning-Drot i Favn at tage?
Hvem er den *Thyra*, Ørne-Heltens Mage?
Har Navnet kun hun laant af *Dannebod*?
Udsprang hun ei af gamle Thyras Blod?
Mon ikke hun Christellas Anna ligne?
Var ei gienfødt i hende liden Signe?
Tog hun en Beiler nogentid i Favn
Der Olav sprang fra Ormen Langes Stavn?
O, toner det ei over Tidens Bølge:
Som Habor vilde hun sin Olav følge!
Vel *igienfødt* den lille christne Signe
Sig selv i Hedenskab ei turde ligne,
Men med et Æble kun til daglig Føde
Hun sulted og hun sørged sig til Døde*
O Norge! lad det for dit Øre kime,
At Olavs Uge var din Heltetime!
At ingen *Helte*dag for dig oprinder
Hvis ei det Timeglas igien du finder!

*See Olav Trygvesens Saga. Edit. Skalholt.